

МЕНЕДЖМЕНТ

MANAGEMENT

Козяр Наталя. Організаційні засади управління інвестиційною діяльністю в аграрному секторі України. *Економічний дискурс*. 2020. Випуск 4. С. 128-136.
DOI: <https://doi.org/10.36742/2410-0919-2020-4-13>

УДК 330.77:338.43.02 (477)
JEL Classification Q14

Козяр Наталя
аспірант
Вінницький національний аграрний університет
Вінниця, Україна
E-mail: natalka07051992@gmail.com
ORCID: 0000-0002-2150-4035

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ УКРАЇНИ

Анотація

Вступ. У контексті розвитку аграрного сектора економіки у суспільстві сформувалася думка про необхідність прискорення темпів економічного росту у сільському господарстві. Відновлення повноцінного інвестиційного процесу в агропромисловому комплексі є важливою національною проблемою, розв'язання якої сприятиме підвищенню продовольчої безпеки держави і виходу агропромислового виробництва та соціальної сфери з кризового стану. Ефективне здійснення підприємством господарської діяльності у довгостроковій перспективі та забезпечення високих темпів розвитку, підвищення конкурентоспроможності за умов переходу до ринкової економіки великою мірою визначається рівнем активності та масштабами інвестиційної діяльності.

Методи. Методологічною та теоретичною основою дослідження є діалектичний метод пізнання та системний підхід до вивчення фундаментальних положень економічної науки щодо здійснення інвестиційної діяльності в аграрному секторі України.

У процесі дослідження використано набір спеціальних методів економічних досліджень. За допомогою абстрактно-логічного методу сформульовано висновки дослідження. Метод теоретичного узагальнення використовувався при здійсненні критичного аналізу результатів досліджень вітчизняних учених стосовно обґрунтування розвитку інфраструктурного забезпечення в аграрному секторі України.

Результати. Основними цілями системи управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств є: визначення економічної ефективності інвестиційного проєкту, з метою встановлення доцільності його реалізації; забезпечення можливості залучення підприємством необхідного обсягу інвестиційних ресурсів для реалізації інвестиційного проєкту; формування механізмів і реалізація заходів, направлених на підвищення ефективності інвестиційної діяльності.

Представлені цілі системи управління інвестиційною діяльністю можуть бути реалізованими через механізм управління джерелами залучення інвестиційних ресурсів.

Перспективи. В умовах запровадження обігу земель сільськогосподарського призначення постає

необхідність розробки інституцій, які будуть сприяти залученню інвестицій в розвиток аграрного сектору України. Постає завдання запровадження системи сертифікації оцінщиків, яку будуть визначати справедливую вартість сільськогосподарських угідь, що стануть об'єктами купівлі-продажу. З метою запровадження земельного іпотечного кредитування вважаємо в перспективі необхідно відновити діяльність Державного іпотечного банку як регулятора подібних операцій.

Ключові слова: аграрний сектор, інвестиція, інвестиційна діяльність, корпорація, управління.

Вступ.

У контексті розвитку аграрного сектору економіки у суспільстві сформувалася думка про необхідність прискорення темпів економічного росту у сільському господарстві. Основним чинником, який лімітує економічний ріст є низька інтенсивність інвестиційного процесу, що є результатом нестачі власних коштів. На збиткових підприємствах, як правило, має місце нестача власних джерел фінансування, а доступ до кредитних ресурсів обмежений наявністю кредиторської заборгованості та високою вартістю позичкових коштів. Більшість із прибуткових підприємств мають недостатню суму прибутку після сплати податків для реалізації інвестиційних проєктів.

Відновлення повноцінного інвестиційного процесу в агропромисловому комплексі є важливою національною проблемою, розв'язання якої сприятиме підвищенню продовольчої безпеки держави і виходу агропромислового виробництва та соціальної сфери з кризового стану.

Ефективне здійснення підприємством господарської діяльності у довгостроковій перспективі та забезпечення високих темпів розвитку, підвищення конкурентоспроможності за умов переходу до ринкової економіки великою мірою визначається рівнем активності та масштабами інвестиційної діяльності. У макроекономічному аспекті інвестиційна діяльність є процесом формування майбутнього економіки країни, оскільки збільшення обсягів інвестицій нині є підґрунтям високих темпів зростання у майбутньому. За макроекономічне сприяння інвестиційній діяльності підприємств відповідають органи державної влади. Управління інвестиційною діяльністю є свідомим впливом держави на об'єкти й інвестиційні процеси, а також на учасників цих процесів за допомогою економічних та регулюючих методів, що здійснюються з метою надання необхідної спрямованості інвестиційній діяльності.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Концептуальні основи інвестування в умовах ринку розроблені відомими зарубіжними вченими: П. Друкером, Дж. Кейнсом, М. Кондратьєвою, М. Портером, Р. Роджерсом, А. Смітом, П. Самуельсоном, Й. Шумпетером та рядом інших. Теоретичні й практичні проблеми інвестування в аграрному секторі економіки, його адаптування до умов ринку, узгодження із глобальними процесами досить широко висвітлені в працях багатьох вітчизняних науковців: А. Гайдуцького, О. Гальчинського, О. Гудзь, О. Гудзинського, І. Бланка, М. Дем'яненка, Т. Дудара, М. Кісіля, М. Коденської, М. Корецького, С. Кравченка, О. Крисального, М. Кропивка, П. Лайко, В. Липчука, П. Макаренка, М. Маліка, Г. Мостового, П. Саблука, О. Савченка, О. Олійника, Б. Пасхавера, О. Прокопенка, В. Трегобчука, О. Тивончука, А. Чупіса, В. Юрчишина та ін.

Проте, швидка зміна зовнішнього та внутрішнього середовища функціонування суб'єктів підприємницької діяльності в сфері агробізнесу вимагає проведення досліджень щодо оцінки та удосконалення управління інвестиційною діяльністю в аграрній сфері.

Мета.

Метою дослідження є розробка практичних рекомендацій для удосконалення системи управління інвестиційною діяльністю в аграрному секторі України.

Методологія дослідження.

Методологічною і теоретичною основою дослідження є діалектичний метод пізнання та системний підхід до вивчення фундаментальних положень економічної науки щодо здійснення

інвестиційної діяльності в аграрному секторі України.

У процесі дослідження використано набір спеціальних методів економічних досліджень. За допомогою абстрактно-логічного методу сформульовано висновки дослідження. Метод теоретичного узагальнення використовувався при здійсненні критичного аналізу результатів досліджень вітчизняних учених стосовно обґрунтування розвитку інфраструктурного забезпечення в аграрному секторі України.

Результати.

Інвестиційна діяльність в аграрному секторі Вінницької області розвивається нерівномірно і супроводжується активною інноваційною діяльністю, що, в основному, концентрується у наступних об'єктах: нових інтеграційних структурах (із переважанням приватних інвестицій); дослідних і племінних господарствах (із переважанням державних і власних інвестиційних ресурсів); передових господарствах, які зберегли свій економічний потенціал (із використанням для інвестицій власних і кредитних ресурсів).

Доведено, що інвестиційний процес розвивається під впливом загальної умови для продовження виробничої діяльності – можливості одержання прибутку і зв'язаного із цим скорочення терміну окупності довгострокових інвестицій. Саме тому інвестори, у першу чергу, звертають увагу на найбільш рентабельні галузі – виробництво пшениці, пивоварного ячменю, соняшника, кукурудзи на зерно.

Дослідженнями встановлено, що більш інтенсивний процес спостерігається там, де реалізуються крупні одиничні проекти, або у господарствах, де проводилася ефективна політика стратегічного розвитку. Приватні інвестори без активної участі держави будуть направляти інвестиції у найбільш привабливі галузі економіки. Однак інтереси товаровиробників не завжди співпадають із державною стратегією розвитку і баченням перспектив економічного росту галузі.

Так, впродовж тривалого періоду в країні утворився дефіцит продуктів тваринництва, зокрема, яловичини, що свідчить про низьку ефективність інвестицій у цю галузь [1]. У цій ситуації держава повинна приймати і здійснювати активні заходи впливу. Отже, при очікуваній позиції приватних інвесторів на ринку інвестицій держава стала виступати як важливий учасник та ініціатор національних інвестиційних проєктів, визначаючи пріоритети для інвестування.

Сучасна державна інвестиційна політика орієнтується на формування інвестиційного середовища з метою залучення приватних інвестицій. Система державної підтримки інвестиційної діяльності представляє собою різноманітні форми і методи як безповоротного, так і пільгового державного фінансування суб'єктів АПК з метою створення сприятливих економічних умов для ведення прибуткового сільськогосподарського виробництва.

Основними принципами державної підтримки повинні бути: ефективність: інвестиції мають направлятися на реалізацію чітко визначених стратегічних цілей, що ґрунтуються на національних конкурентних перевагах; системність: держава повинна розробляти програму розвитку села, формуючи стратегічні пріоритети розвитку усіх суміжних секторів економіки і соціальної сфери; довгостроковість: для планування інвестиційної діяльності держава повинна гарантувати стабільні та передбачувані умови функціонування сільськогосподарських товаровиробників на декілька років вперед; протекціонізм: з метою відновлення виробничого потенціалу вітчизняного сільськогосподарського виробництва необхідний його захист від конкуренції із субсидованим імпортом; пріоритет інновацій: в умовах зростаючої конкуренції лише інвестиції в новітні розробки дозволяють підвищити конкурентоспроможність вітчизняного сільськогосподарського виробництва [2].

Основною метою державної аграрної політики на сучасному етапі є забезпечення сталого розвитку сільського господарства, для чого державні органи структури повинні визначати загальну стратегію і здійснювати відповідну державну підтримку реалізації крупних проєктів, направлених на створення інфраструктури, вирішення соціальних проблем на селі. До основних напрямів

регіонального регулювання рівня інвестиційної привабливості сільськогосподарських товаровиробників можна віднести заходи по підвищенню їх інвестиційної активності [3].

Методи регіонального регулювання підвищення інвестиційної привабливості аграрного сектора економіки повинні ґрунтуватися на принципах: рефлексивності, тобто чутливості до потреб розвитку галузі; необхідності альтернативних джерел інформації.

Вважаємо, що з метою підвищення інвестиційної привабливості сільськогосподарських підприємств та покращення їх фінансово-економічної діяльності доцільно створити обласну сільськогосподарську інвестиційну корпорацію та регіональний інформаційно-аналітичний і консалтинговий центр АПК (рис. 1).

Рис. 1. Формування об'єктів інвестиційної інфраструктури АПК регіону*

*Джерело: власна розробка автора.

Сільськогосподарська інвестиційна корпорація має бути уповноваженою організацією у сфері створення і розвитку інвестиційних проєктів сільськогосподарських підприємств Вінницької області. Вона повинна діяти на основі принципів державно-приватного партнерства і забезпечувати ефективну взаємодію між адміністрацією та інвесторами.

Необхідність створення корпорації зумовлена наступними причинами: уповільненням надходження обсягів інвестицій у галузь; необхідністю підвищення економічної ефективності вкладень; організацією роботи з інвесторами на новому якісному рівні; наявністю так званих «недобросовісних інвесторів», які скуповують майнові сільськогосподарські об'єкти із метою проведення спекулятивних угод із ними, що призводить до загострення соціальної напруги на селі; необхідністю сприяння крупним інвесторам, основною ціллю яких є реалізація масштабних

комплексних проєктів розвитку, які включають у себе програму докорінної модернізації виробництва.

Метою діяльності корпорації є залучення додаткових інвестицій на розвиток сільськогосподарського виробництва області за рахунок коштів приватних інвесторів. Для досягнення поставленої цілі необхідно виконати наступні задачі: підготовка привабливих пропозицій для інвесторів через формування виробничих комплексів; здійснення передінвестиційної оцінки пропозицій; сприяння реалізації інвестиційних проєктів щодо розвитку виробничої та соціальної інфраструктури у сфері АПК. Основні напрями діяльності корпорації: аналіз та сприяння вирішенню соціально-економічних задач розвитку Вінницької області; проведення заходів по підвищенню економічної привабливості області; здійснення контролю за ефективністю використання виробничо-майнових комплексів, які передаються інвестору з метою реалізації інвестиційних проєктів; проведення форумів, семінарів, конференцій щодо економічного розвитку галузі області.

Необхідність створення регіонального інформаційно-аналітичного і консалтингового центра АПК зумовлена: потребою у забезпеченні автоматизації функцій збирання і обробки виробничо-економічних і фінансових даних діяльності сільськогосподарських товаровиробників, а також формування банку інформації; потребою у формуванні планів виробничо-фінансової діяльності, звітності та зведених балансів на регіональному рівні, а також врахування субсидій по кредитах; потребою в оперативному аналізі результатів фінансово-господарської діяльності сільськогосподарських підприємств області, а також поетапного моніторингу результатів реалізації інвестиційних проєктів у сфері АПК і розробці заходів по підвищенню ефективності господарської діяльності та антикризових заходів; підвищенням ефективності інформаційної взаємодії регіональних органів управління АПК на основі сучасних інформаційних технологій.

Окрім необхідності підвищення рівня інвестиційної привабливості аграрної сфери, існує цілий ряд чинників, які специфічні для кожного виду інвестора, негативний вплив яких стримує розвиток інвестиційної діяльності у сільському господарстві [4]. До основних чинників, які стримують участь приватного і банківського капіталу в інвестиційній діяльності аграрного сектору економіки, можна віднести: низький рівень прибутковості і фінансової стійкості сільськогосподарських підприємств, кредитувати яких банкам не вигідно, а також відсутність стабільних і передбачуваних умов функціонування сільськогосподарських товаровиробників на середньострокову перспективу (3-5 років) зумовлюють гостру необхідність ведення фінансово-економічного моніторингу та оперативної реалізації бізнес планів інвестиційних проєктів; низька здатність сільськогосподарських підприємств до сприйняття інвестицій, пов'язана із недостатньою якісною оцінкою інвестиційних проєктів.

Останній чинник можна пояснити нестачею на селі висококваліфікованих спеціалістів, які володіють сучасними методиками підготовки бізнес-планів інвестиційних проєктів [5]. Якщо на представлений до банку інвестиційний проєкт відсутня затверджена проектно-кошторисна документація, а також розроблений бізнес-план, то такий проєкт буде відхиленним. Вирішення даної проблеми, пов'язано із підготовкою та залученням до аграрної сфери спеціалістів в області інвестиційно-інноваційного проєктування, а також із розвитком регіональних служб, які спроможні оперативно виконувати такі завдання.

Організація управління інвестиційною діяльністю представляє собою систему принципів і методів розробки і прийняття управлінських рішень, пов'язаних із вибором конкретних об'єктів інвестування, залученням необхідного обсягу інвестиційних ресурсів, оптимізацією джерел їх надходження, а також забезпеченням максимально можливої ефективності їх використання безпосередньо у процесі реалізації інвестиційної діяльності [6].

Ефективність системи управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств базується на виконанні наступних умов: структуризація проблеми і побудова дерева цілей; використання наукових методів і підходів до прийняття управлінських рішень; забезпечення багатоваріантності при прийнятті управлінського рішення; забезпечення співставленості варіантів

рішень, що приймаються; формування якісної інформаційної бази розробки та прийняття управлінських рішень; наявність механізму реалізації прийнятого рішення; розробка системи відповідальності та мотивації при прийнятті якісного та ефективного рішення.

Підвищення ефективності системи управління інвестиційною діяльністю починається із формування цільової підсистеми, яка представляє собою певну сукупність цілей, для виконання і вирішення яких формується дана система управління [7].

Основними цілями системи управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств є: визначення економічної ефективності інвестиційного проєкту, з метою встановлення доцільності його реалізації; забезпечення можливості залучення підприємством необхідного обсягу інвестиційних ресурсів для реалізації інвестиційного проєкту; формування механізмів і реалізація заходів, направлених на підвищення ефективності інвестиційної діяльності.

Представлені цілі системи управління інвестиційною діяльністю можуть бути реалізованими через механізм управління джерелами залучення інвестиційних ресурсів. При прийнятті управлінських рішень доцільно провести порівняльний аналіз інвестиційних проєктів із врахування вартості капіталу за кожним варіантом можливих джерел залучення капіталу.

Підвищити ефективність інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств можна через прийняття ефективних управлінських рішень, направлених на підвищення дохідності інвестиційного проєкту, та здійснюючи управління джерелами інвестиційних ресурсів, що дозволить істотно знизити величину затрат інвестиційних ресурсів.

Можливості сільськогосподарських підприємств по збільшенню дохідності проєкту обмежені. По-перше, дохідність інвестиційного проєкту підприємства у більшості випадків визначається попитом на продукцію. По-друге, при визначенні ефективності майбутнього інвестиційного проєкту значення показника приведеної величини доходу мають плановий характер. Висока мінливість зовнішнього середовища функціонування підприємства зумовлює низьку можливість точної оцінки майбутніх грошових потоків, пов'язаних із реалізацією інвестиційного проєкту, та істотно утруднює управління інвестиційною діяльністю.

Ефективність управління джерелами інвестиційних ресурсів повністю визначається управлінськими рішеннями, що приймаються менеджментом підприємством. Враховуючи обставину, що інвестиційні ресурси, необхідні для реалізації інвестиційної діяльності, необхідно залучити у поточному періоді, то прийняті управлінські рішення не мають ризику невизначеності [8].

Отже, управління джерелами інвестиційних ресурсів є реальною основою формування системи управління інвестиційною діяльністю, яка дозволяє виконати усі поставлені перед системою цілі.

В основі системи управління фінансуванням інвестиційної діяльності, яка представлена у західних виданнях по менеджменту, лежить ціленаправленість на забезпечення залучення необхідного обсягу інвестиційних ресурсів за мінімально можливою вартістю. Критерієм ефективності функціонування даної системи управління є співвідношення між поточною середньозваженою вартістю використовуваних ресурсів і мінімально можливою вартістю залучених коштів, яке досягається підприємством при оптимальному співвідношенні власного і позичкового капіталу. Отже, ефективність системи управління інвестиційною діяльністю розглядається виключно з точки зору задоволення інтересів менеджменту підприємства, що полягають у забезпеченні максимально можливої економічної ефективності залучення та використання усіх видів ресурсів.

Система управління фінансуванням інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств включає наступні основні етапи. На першому етапі доцільно провести вивчення існуючих проблем, які пов'язані із реалізацією інвестиційної діяльності, та визначити основні цілі системи управління.

Отже, на першому етапі система управління інвестиційною діяльністю, яка формується менеджментом сільськогосподарських підприємств, повинна передбачити вирішення наступних основних задач:

- розробка механізму, який би дозволив мінімізувати вартість залучених інвестиційних ресурсів, і реалізується через комбінування різних джерел їх формування;

- забезпечення необхідного рівня контролю над підприємством зі сторони його власників. У більшості випадків, власники підприємства відмовляться від реалізації інвестиційного проекту, якщо здійснення інвестиційної діяльності буде супроводжуватися виникненням ризику втрати контролю над підприємством, що зумовлено випуском додаткових звичайних акцій.

Підприємства, які здійснюють зовнішнє залучення, змушені реалізувати ряд організаційних заходів, пов'язаних із формуванням прозорої структури власності, наданням інформації про акціонерів та операції із цінними паперами підприємства, формуванням бухгалтерської та фінансової звітності за міжнародними та вітчизняними стандартами, проведенням незалежного аудиту виробничо-фінансової діяльності підприємства. Реалізація більшості вищеперерахованих заходів суперечить інтересам власників підприємства, які зацікавлені у збереженні максимальної конфіденціальності як стосовно підприємства, так і безпосередньо стосовно їх самих; мінімізації часових та організаційних затрат, пов'язаних із виконанням робіт по залученню зовнішнього фінансування; формування публічної кредитної історії підприємства.

На другому етапі проводиться аналіз інформації щодо можливих варіантів виконання поставлених цілей. Відповідно, система управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств повинна передбачити дослідження потенційних джерел ресурсів, аналіз індивідуальних їх характеристик, а також можливості використання конкретних джерел інвестиційних ресурсів у якості основи для досягнення тих чи інших цілей системи управління.

Зазначимо, що нині для вітчизняних фінансово стійких сільськогосподарських підприємств розміщення облігаційної позики є абсолютно доступним і ефективним джерелом фінансування інвестиційної діяльності, яке дозволяє не лише залучати більш дешеві, порівняно із банківським кредитом, інвестиційні ресурси, але й надавати ширші можливості по управлінню борговими коштами.

Доведено, що банківський кредит на даному етапі розвитку вітчизняної банківської системи характеризується істотними недоліками, які знижують ефективність використання даного джерела ресурсів у якості основи реалізації інвестиційної діяльності. Вартість інвестиційних ресурсів, одержаних за рахунок банківського кредиту, перевищує вартість коштів, які залучаються за рахунок облігаційної позики.

Проведене дослідження також дозволяє зробити висновок про те, що система управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств буде не завершеною, а її функціонування не повністю ефективним, якщо система не буде включати можливість використання первинного розміщення акцій на фондовому ринку у якості джерела інвестиційних ресурсів.

Третій етап системи управління фінансуванням інвестиційної діяльності полягає у розробці конкретного управлінського рішення, яке дозволяє виконати поставлені задачі системи фінансування інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств. Ефективність процесу управління зумовлена використанням наукових методів розробки і прийняття управлінських рішень. Відомо, що у якості основної цілі системи управління фінансуванням інвестиційної діяльності розглядається залучення інвестиційних ресурсів за мінімально можливою вартістю.

Висновки і перспективи.

Отже, ефективність системи управління фінансуванням інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств оцінюється як з точки зору менеджменту організації, метою діяльності якого є залучення інвестиційних ресурсів за мінімально можливою ціною, що передбачає одночасне використання і боргового, і дольового фінансування, так і з точки зору його власників, які зацікавлені, насамперед, у збереженні максимального контролю над ним. Отже, основною метою системи управління інвестиційною діяльністю є знаходження оптимальних управлінських рішень, виконання яких буде максимально можливо задовольняти інтереси одночасно

менеджменту і власників підприємства.

Вважаємо, що з метою активізації інвестиційної діяльності в аграрному секторі доцільно створити обласну сільськогосподарську інвестиційну корпорацію та регіональний інформаційно-аналітичний і консалтинговий центр АПК.

Метою діяльності корпорації є залучення додаткових інвестицій на розвиток сільськогосподарського виробництва області за рахунок коштів приватних інвесторів. Для досягнення поставленої цілі необхідно виконати наступні задачі: підготовка привабливих пропозицій для інвесторів через формування виробничих комплексів; здійснення передінвестиційної оцінки пропозицій; сприяння реалізації інвестиційних проєктів щодо розвитку виробничої та соціальної інфраструктури у сфері АПК.

В умовах запровадження обігу земель сільськогосподарського призначення постає необхідність розробки інституцій, які будуть сприяти залученню інвестицій в розвиток аграрного сектору України. Постає завдання запровадження системи сертифікації оцінщиків, які будуть визначати справедливу вартість сільськогосподарських угідь, що стануть об'єктами купівлі-продажу. З метою запровадження земельного іпотечного кредитування вважаємо в перспективі необхідно відновити діяльність Державного іпотечного банку як регулятора подібних операцій.

Список використаних джерел

1. Скидан О. В. Інвестиції в аграрний сектор економіки як основа формування продовольчої безпеки держави. *Інвестиції: практика та досвід*. 2013. №18. С. 6-8.
2. Семенда Д. К. Інвестиції та їх роль у забезпеченні сталого землекористування сільськогосподарських підприємств. *Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва*. 2014. Вип. 86 (2). С. 57-65.
3. Онегіна В. М. Інвестиції і продуктивність праці в сільському господарстві. *Актуальні проблеми інноваційної економіки*. 2016. №2. С. 55-60.
4. Дронова Т. С. Інвестиції – важливий вклад у людський капітал сільськогосподарських підприємств Полтавської області. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Сер.: Економічні науки*. 2014. Вип. 7 (4). С. 79-81.
5. Слободянюк Н. О. Інвестиції в аграрну сферу в системі інноваційного розвитку національної економіки. *Агросвіт*. 2016. №22. С. 22-26.
6. Хвесик Ю. М. Інвестиції в аграрний сектор: пріоритети та механізми нарощення. *Інвестиції: практика та досвід*. 2016. №22. С. 5-8.
7. Денєга А. Л. Інвестиції в інновації – запорука економічного зростання сільського господарства в Україні. *Продуктивність агропромислового виробництва*. 2016. №28. С. 8-14.
8. Горшков М. А. Інвестиції в процеси відтворення – ресурсний потенціал розвитку аграрного сектору. *Інвестиції: практика та досвід*. 2015. №5. С. 70-73.

Статтю отримано: 03.11.2020 / Рецензування 17.12.2020 / Прийнято до друку: 20.12.2020

Natalya Kozyar
Postgraduate Student
Vinnytsia National Agrarian University
Vinnytsia, Ukraine
E-mail: nataka07051992@gmail.com
ORCID: 0000-0002-2150-4035

ORGANIZATIONAL PRINCIPLES OF INVESTMENT ACTIVITY MANAGEMENT IN THE AGRICULTURAL SECTOR OF UKRAINE

Abstract

Introduction. The idea of the need to accelerate economic growth in agriculture is formed in the context of the development of the agricultural sector of the economy in society. Restoration of a full-fledged investment process in the agro-industrial complex is an important national problem, the solution of which will help increase the food security of the state and the exit of agro-industrial production and the social sphere from the crisis. The effective implementation of economic activity by the enterprise in the long run and ensuring high rates of development, increasing competitiveness in the transition to a market economy is largely determined by the level of activity and scale of investment activity.

Methods. The methodological and theoretical basis of the study is the dialectical method of cognition and a systematic approach to the study of the fundamental provisions of economics in relation to the implementation of investment activities in the agricultural sector of Ukraine.

A set of special methods of economic research is used in the research process. The conclusions of the research are formulated with the help of abstract and logical method. The method of theoretical generalization is used in the critical analysis of research results of domestic scientists on the substantiation of the development of infrastructure in the agricultural sector of Ukraine.

Results. The main objectives of the management system of investment activities of agricultural enterprises are: to determine the economic efficiency of the investment project, in order to establish the feasibility of its implementation; ensuring the possibility of attracting the necessary amount of investment resources for the implementation of the investment project; formation of mechanisms and implementation of measures aimed at improving the efficiency of investment activities.

The presented goals of the investment management system can be realized through the mechanism of management of sources of investment resources.

Discussion. In the context of the introduction of agricultural land circulation, there is a need to develop institutions that will help attract investment in the development of the agricultural sector of Ukraine. The task is to introduce a system of certification of appraisers, which will determine the fair value of agricultural land that will be the subject of sale. In order to introduce land mortgage lending, we believe that in the future it is necessary to resume the activities of the State Mortgage Bank as a regulator of such operations.

Keywords: agricultural sector, investment, investment activity, corporation, management.

References

1. Skydan, O.V. (2013). Investytsii v ahramnyi sektor ekonomiky yak osnova formuvannia prodovolchoi bezpeky derzhavy [Investments in the agricultural sector of the economy as a basis for the formation of food security of the state]. *Investytsii: praktyka ta dosvid* [Investments: Practice and Experience], 18, 6–8 [in Ukr.].
2. Semenda, D.K. (2014). Investytsii ta yikh rol u zabezpechenni staloho zemlekorystuvannia silskohospodarskykh pidpryemstv [Investments and their role in ensuring sustainable land use of agricultural enterprises]. *Zbirnyk naukovykh prats Umanskoho natsionalnoho universytetu sadivnytstva* [Collection of Scientific Works of Uman National University of Horticulture], 86 (2), 57–65 [in Ukr.].
3. Onehina, V.M. (2016). Investytsii i produktyvnist pratsi v silskomu gospodarstvi [Investment and labor productivity in agriculture]. *Aktualni problemy innovatsiinoi ekonomiky* [Actual Problems of Innovative Economy], 2, 55–60 [in Ukr.].
4. Dronova, T.S. (2014). Investytsii – vazhlyvyi vklad u liudskyy kapital silskohospodarskykh pidpryemstv Poltavskoi oblasti [Investments are an important contribution to the human capital of agricultural enterprises in Poltava region]. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnogo universytetu. Seriya: Ekonomichni nauky* [Scientific Bulletin of Kherson State University. Series: Economic Sciences], 7 (4), 79–81 [in Ukr.].
5. Slobodianiuk, N.O. (2016). Investytsii v ahramu sferu v systemi innovatsiinoho rozvytku natsionalnoi ekonomiky [Investments in the agricultural sector in the system of innovative development of the national economy]. *Ahrosvit* [Agrosvit], 22, 22–26 [in Ukr.].
6. Khvesyk, Yu.M. (2016). Investytsii v ahramnyi sektor: priorytety ta mekhanizmy naroshchennia [Investment in the agricultural sector: priorities and build-up mechanisms]. *Investytsii: praktyka ta dosvid* [Investments: Practice and Experience], 22, 5–8 [in Ukr.].
7. Deneha, A.L. (2016). Investytsii v innovatsii – zaporuka ekonomichnoho zrostantia silskoho gospodarstva v Ukraini [Investing in innovation – the key to economic growth of agriculture in Ukraine]. *Produktyvnist ahropromysloвого vyrobnytstva* [Productivity of Agro-industrial Production], 28, 8–14 [in Ukr.].
8. Horshkov, M.A. (2015). Investytsii v protsesy vidtvorennia – resursnyi potentsial rozvytku ahramoho sektoru [Investments in the processes of reproduction – the resource potential of the agricultural sector development]. *Investytsii: praktyka ta dosvid* [Investments: Practice and Experience], 5, 70–73 [in Ukr.].

Received: 11.03.2020 / Review 12.17.2020 / Accepted 12.20.2020